

Шість вішалок

Микола Білокопитов

Народний артист України Богдан Бенюк сказав,
що про нього самого нехай розповідає хтось інший.
А сам розповів дві пригоди, що сталися з дуетом "Світязь"

Дует "Світязь" – це Анатолій Говораadlo і Дмитро Гершензон. Свого часу вони працювали з Василем Зінкевичем, виконували українські народні та естрадні пісні. Пізніше перекваліфікувалися й майстерно пародіюють українських та зарубіжних естрадних зірок, не полишаючи виконання українських пісень Але мова тут не про їхню виконавську майстерність, а про цілком побутові речі, пов'язані, проте, з їхньою артистичною діяльністю.

Між іншим, у радянські часи добові для тих, хто їздив у відрядження, складали 3 карбованці 60 копійок. Запам'ятайте цю суму.

Анатолій Говораadlo й Дмитро Гершензон відбули в артистичний тур від Луцької філармонії. Багато їздили по районах Волинської та сусідніх областей і ось приїхали в якийсь райцентр (Бенюк не пам'ятає в який, але це не так важливо – Авт.). Добралися до готелю пізно ввечері. Добре, хоч речі довелося всього лише на другий поверх виносити, де їх поселили. Позаяк той день був украй насиченим (відпрацювали три концерти), стомлені хлопці поставили валізи серед кімнати й відразу полягали спати. Забігаючи наперед, скажу, даремно вони це зробили, не перевіривши комплектність речей у номері. Тобто, в кожному двомісному готельному номері повинно бути: один графин для води, дві склянки, два стільці, один "брехунець" (радіоточка), два ліжка, дві ковдри, дві подушки і таке інше.

Вранці, як тільки хлопці прокинулися й почали подавати звукові ознаки життя – торохтіти стільцями, вмиватися тощо, в двері постукали. Виявляється, прийшла чергова по поверху, яких зазвичай називають коридорними, перевіряти вищезгадану комплектність. Артисти здивувалися: мовляв, приїхали пізно, самі ще не роздивилися, що тут є, чого нема. Але, зрештою, сприйняли процедуру перевірки комплектності як данину вимушеній необхідності. Все в номері було на місці, поки коридорна не відчинила дверці шафи для одягу. З'ясувалося, там не було дерев'яних вішалок. Отут і почалося.

— Ви не знаєте, куди поділися вішалки? — з явним натяком на те, що приїжджі артисти якимось чином причетні до некомплекту в шафі, спитала коридорна.

— Та ви що? — обурилися хлопці. — Ми люди порядні й чужих речей ніколи не беремо. Це, по-перше. А по-друге, ми шафи й не відчиняли. Гляньте, навіть верхній одяг зверху на свої валізи склали.

Жінка, вислухавши в міру гнівну промову поселенців, довго вибачалася. А потім

жалісливим голосом почала бідкатися на свою маленьку зарплату, з якої у неї вирахують гроші за вішалки, на сердитого директора готелю, який оголосить їй догану, а отже вона лишиться й без преміальної доплати. І все це за півроку до виходу на пенсію.

Коридорна пустила сльозу й розчулені артисти почали її втішати. З'ясували, що в шафі мало бути шість вішалок, вартість кожної 50 копійок. Тобто, не зрозуміло з чиеї вини, збиток склав 3 карбованці. У той час це були не такі вже й малі гроші – добові на одного відрядженого, нагадаю, складали 3 крб. 60 коп. Зрештою хтось із хлопців дістав із гаманця троячку й віддав жінці. Вона радісно подякувала свідомим поселенцям й поспішила вийти з номера.

Артисти трохи розстроїлися, та воно й зрозуміло. Отак за чийсь гріхи платити, ясна річ, малоприємна штука. Тимчасом за ними невдовзі мала приїхати машина й Анатолій з Дмитром вийшли на балкон, виглядати транспорт. Хвилин за двадцять побачили, як до готелю під'їжджає очікуване авто. Швиденько повернулися в кімнату з тим, щоб забрати речі й покинути готель.

Роззираючись, чи нічого вони тут не забули (бо повертатися до цього готелю вже не планували), хтось із хлопців відчинив дверці шафи. І в дальньому затемненому куточку побачив... шість вішалок. Висловивши якийсь не вельми вишуканий "комплімент" на адресу підсліпуватої коридорної, артисти прийняли цілком справедливе, як їм здавалося, рішення: оскільки гроші за вішалки ними заплачено, треба забрати їх собі. Бо де гарантія, що в наступному готелі не повториться подібна історія з некомплектом?

Позапахавши вішалки у валізи, Говораadlo з Гершензоном рушили до виходу з готелю. Вже коли опускалися сходами на перший поверх, услід почули гвалт коридорної: "Ах ви ж, злодії! Казали, що чесні й порядні, а вішалки поцупили!"

Артисти розгубилися, почали виправдовуватися. Мовляв, ми ж заплатили за ці злочасні вішалки. До того ж, коридорна сама винна, бо неуважно оглянула шафу, а гроші за начебто некомплект із них узяла.

Те, що Анатолій Говораadlo й Дмитро Гершензон почули від розлюченої чергової по поверху, пізніше стало предметом веселих спогадів і жартів. Але в ту хвилину, згадують обидва, вони ладні були крізь землю провалитися.

Коридорна, своїм криком зібравши майже весь персонал готелю й багатьох приїжджих, гнівно заявила:

— Ці злодії думають, що я їхні гроші в кишеню поклала! Та я відразу ж побігла до магазину й купила вішалки. Це всі бачили! А коли ви стовбичили на балконі, почепила ті вішалки на місце. А ви вкрали!

Під зацікавлено-злорадними поглядами присутніх артистам довелося відкривати валізи й віддавати "поцуплене"...